Како сам закључио да сам лезбејка

Пише: Љубиша Спасојевић
субота, 19 септембар 2009 20:41

Чини ми се да нешто није у реду са овим савременим светом, па и са савременом Србијом, јер је Србија део савременог света. Чини ми се да нешто није у реду ни са мном, јер сам и ја део савремене Србије и открих да сам и ја савремен.

Невоље ме прате одувек, јер су ме одувек привлачиле жене, па сам закључио да сам лезбејка. Нисам имао коме да се жалим, нисам ни покушао да се учланим у неку НВО која би благонаклоно гледала на мој проблем. Држава није имала разумевања за мој случај, разумевања које би показала неком донацијом. Напомињем да је много оваквих као што сам ја, тако да је већина у ствари угрожена мањина.

Али ја сам стрпљив човек и дочекао сам мојих пет минута.

А стрпљење се награђује. На пример, бесплатне акције вредности хиљаду евра – које сада вреде двадесет евра и уколико им вредност буде расла овим темпом достићи ће обећани износ за неких педесет година, таман на време да се тада потроше за прославу првих пензионерских дана садашњих акционара. У исто време се очекује и да Србија буде веома близу пријема у ЕУ. Ова социјално одговорна Влада тиме опет доказује да има јасну визију дугорочног развоја Србије.

Што се тиче дугорочног развоја становника Србије, упркос многобројних критика Влада ни ту није оманула. Написах већ да сам почео да се осећам нелагодно, односно као угрожена мањина, пошто сам лезбејка. Али ту је наша душебрижна договорна (јер је плод договора, више спољних, а мање унутрашњих) и одговорна (јер одговара више споља него унутра) Влада, која нас брзином брзих српских возова води у ЕУ. Предложила је, а Скупштина је договорно (исто) и одговорно (опет исто) усвојила Закон о заштити мањина. Штавише, омогућила је и јавна окупљања, па и параде нас са оваквим усмерењима.

Међутим у овој заосталој, такорећи европској средини дигла се хајка, као да смо ненормални.

Трпео сам и трпели смо стрпљиво носећи претешко бреме угрожених. Томе је сада крај, јер је трпљен-спасен. Иако нисмо ненормални, ми сада имамо наша права које нам гарантују Закон, Скупштина, Влада и председник.

Право да немамо посао, право да плаћамо рачуне, право да издржавамо бирократију, право да гледамо затворених очију и да причамо затворених уста (то јест право на демократију), право да гласамо као да се питамо и као да нешто одлучујемо, право да будемо глуви за све информације осим званичних, право да им верујемо, право да будемо угрожени, право да због уживања свих ових права постанемо и останемо (не)нормални.

Толико права, а ниједна обавеза.

Ето шта се све може постићи и добити када си стрпљив, трпљив и ћутљив.